

да бжде отъ насъ, да ся съгласимъ съ ваше-то съвѣтуваніе. Ный сме готови, не само една но ако бы было възможно стократна смърть да прѣтърпимъ, нежели да ся отречемъ отъ еднѣ такъ вази явнѣ истиннѣ на Евангеліе то.» Слѣдъ това пристѣпихъ мѣчителитѣ и запалихъ натрупанитѣ дърва на изгорилницѣ-тѣ. Венцеславъ подобно на единъ добръ пастырь прибра дѣцата като агнета при себѣ си, и пѣяше съ тѣхъ хвалебнѣ пѣснь Господу посрѣдъ пламъци-тѣ. Едно дѣте слѣдъ друго ся задуши отъ пушкѣ-тъ, и най-сетнѣ той самъ си издѣхнѣ духъ-тъ като единъ кой-то постоянно стуваше до край и прие вѣнеца на славѣ-тѣ.

Боевѣ-тѣ кои-то Таворіанѣ-тѣ имахъ подъ прѣдводителство-то на Жижка съ силнитѣ арміи на царя, азъ не ще да описвамъ. Удивително е, каквы голѣмы и чюдны побѣды Богъ имъ даде, и каквъ страхъ Богъ прѣдъ тѣхъ распространи. Папски-тѣ списатели сами исповѣдвахъ че не понятно е было, какъ таквызи голѣмы арміи, съставены отъ избраны-тѣ отъ Германскый народъ, толкози часто бѣхъ побѣдени, или по право да ся каже, срамотно побѣгнѣхъ, най-повече прѣди да бѣхъ още видѣли неприятелитѣ си (Іерем. 46; 5.) Единъ отъ тѣхъ казва: Бохемцитѣ показхъ че сѣ единъ храбрый народъ: зашто-то, ако царь *Ситзмундъ* и да вѣорѣжи почти половинѣ-тѣ Европѣ противъ тѣхъ, пакъ не можалъ да ги побѣди. Ако ся глѣдаше хубава-та Германска армія